

Het waterpaard

Dick King-Smith

HET
WATERPAARD

Vertaald door Carolien Metaal

moon

Dit is een uitgave in opdracht van Dutch Media Trade bv.

Eerste druk, januari 2008

Tweede druk, november 2008

© 1990 by Fox Buster Ltd

Oorspronkelijke titel *The WaterHorse*

Nederlandse vertaling © 2008 Carolien Metaal en Moon,
Amsterdam

Omslag Motion Picture Photography © 2007 Revolution
Studios Distribution Company, LLC, Walden Media, LLC and
Holding Pictures Distribution Co., LLC.

Motion Picture Artwork © 2007 Columbia Pictures Industries, Inc.
All Rights Reserved.

Zetwerk ZetSpiegel, Best
www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 480 0078 4

NUR 282

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers BV.

Inhoud

1	Een oud haaienei	7
2	Het is een monster	17
3	Crusoë	24
4	Het laatste sardientje	32
5	Onder vijanden	40
6	De zeeman is thuis	49
7	Veel te tam	59
8	Eerste verjaardag	66
9	Possie	73
10	Een onbezonnen plan	79
11	Een ritje met de veewagen	85
12	Uit een plaatselijke krant	94
	Over de auteur	95

1

Een oud haaienei

Het was Kirstie die het gevonden had. Het lag gewoon een stukje boven de vloedlijn – een vierkantig pakketje met de kleur van zeewier. En uit elk van de vier hoeken stak een lange spriet.

Eigenlijk leek het precies op de gelige, langwerpige eieren van de hondshaai die hier altijd op het strand aanspoelden. Alleen had dit het formaat van een grote koektrommel.

‘Kijk eens wat ik gevonden heb!’ schreeuwde Kirstie. ‘Snel, kom kijken!’

In de kleine uurtjes van 26 maart 1930 geselde een gigantische onweersbui de westkust van Schotland. De torenhoge golven beukten tegen de voet van de steile rotsen; de woeste wind stormde erlangs omhoog en greep het witte huisje dat erbovenop stond tussen zijn kaken.

Het huis huiverde en schudde in de greep van de wind en Kirstie, die wakker schrok, wist zeker dat het dak eraf zou waaien.

De storm maakte een angstaanjagend lawaai. Angus is vast doodsbang, dacht Kirstie. Ze sprong uit bed en rende naar de kamer van haar broertje. Haar moeder kwam op hetzelfde moment binnen. In het schijnsel van de olielamp die ze droeg, zagen ze dat Angus rustig lag te slapen – als een baby (die hij een paar jaar daarvoor ook nog was). Buiten knetterde de donder en flitste de bliksem, de wind brulde en de regen viel met bakken uit de hemel. Angus snurkte.

‘Terug naar je bed, Kirstie,’ zei mama. ‘Ik blijf hier wel even voor het geval hij wakker wordt.’

‘En Grompa?’ vroeg Kirstie. ‘Alles goed met hem?’

Grompa was de vader van mama; hij woonde bij hen in huis. Toen Kirstie nog heel klein was, had ze haar moeder een keer boos tegen hem horen zeggen: ‘Het enige wat u doet is grommen, pa.’ En dus had ze gedacht dat hij zo heette. Het paste wel bij hem. Nu kwam hij door de gang stommelen; een grote, oude man met een dikke hangsnor.

‘Ik doe geen oog dicht!’ mopperde Grompa tegen zijn dochter en kleindochter, alsof het hun schuld was. ‘Wat een hondenweer! Moge God de zeelui genadig zijn in een nacht als deze!’

Kirstie en haar moeder glimlachten naar elkaar. Kirsties vader was namelijk een zeeman – op een koopvaardijship. Maar ze wisten dat hij

op dat moment op kalme tropische wateren voer, ver van het razende onweer op de Atlantische Oceaan.

Toen klonk er een donderslag die zó dichtbij en zó hard was, dat Angus ineens rechtop in bed zat.

‘Ik hoorde wat,’ zei hij droog.

‘Het onweert, Angus,’ zei Kirstie. ‘Heel erg.’

‘Het zou me niets verbazen als het huis straks omver wordt geblazen,’ zei Grompa.

Heel even ging de wind een beetje liggen en hoorden ze allemaal het geraas van de brekende golven op het strand in de diepte.

Wat zou de zee allemaal meebrengen? vroeg Kirstie zich af. Wat zouden ze morgen op het strand vinden?

Ze waren allemaal dol op strandjuttten – zelfs Grompa, al deed die net alsof dat niet zo was – en na een storm als deze zouden ze een heleboel wrakhout kunnen verzamelen.

‘Vooruit, allemaal weer naar bed,’ zei mama. ‘Morgenochtend gaan we naar beneden om te kijken wat we kunnen vinden.’

‘Hoezo morgenochtend?’ zei Grompa. ‘Het is al morgenochtend. *Ik* doe geen oog meer dicht, dat is een ding dat zeker is.’

‘U moet schapjes tellen, Grompa,’ zei Angus. ‘Dat doe ik ook altijd.’

‘Jij kunt niet verder dan tot tien tellen,’ zei Kirstie.

‘Weet ik. Als ik bij tien ben, begin ik opnieuw,’ zei Angus onverstoorbaar. Hij ging liggen en deed zijn ogen dicht.

Toen ze weer in haar bed lag, luisterde Kirstie naar het gebulder van de wind. Ze had het gevoel alsof ze klaarwakker was. En toen – het leek bijna hetzelfde ogenblik – was het klaarlichte dag.

Kirstie was te opgewonden om veel te eten. Het onweer was nu niet meer zo hevig, de wind was iets afgenomen en mama had beloofd dat ze naar het strand zouden gaan zodra ze klaar waren met het ontbijt en de afwas gedaan hadden. Het was de gedachte aan wat er allemaal op het strand aangespoeld zou zijn, waardoor Kirstie zo opgewonden was. Strandjutten was zó leuk. Je wist nooit wat je zou vinden. Er lagen altijd hopen zeewier, en dingen als zeesterren en kwallen en zee-egels. En massa's schelpen – wulken en kokkels en porseleinslakken en scheermessen. En dan had je rotzooi, zoals lege flessen (misschien zat in een daarvan wel een briefje van een schipbreukeling), en natuurlijk wrakhout: houten kisten en kratten, planken en palen (één keer zelfs een stel roerriemen). De vreemde, verwrongen vormen van takken, en soms behoorlijk

grote stukken van bomen die tijdens hun lange reis van wie weet waar vandaan wit en glad waren geworden. En na die storm van gisteravond... ze zouden van alles kunnen vinden!

‘Eet je bord leeg, Kirstie,’ zei mama.

Tegen Angus hoefde je dat nooit te zeggen. Etenstijd was in zijn ogen bedoeld om te eten, niet om te praten. Tussen het moment dat hij aan tafel schoof en het moment dat hij weer opstond, deed hij zijn mond alleen maar open om er eten in te stoppen.

‘Wat zouden we vinden, Angus?’ vroeg Kirstie. Angus staaarde haar aan; zijn kaken gingen ritmisch op en neer. Hij gaf geen antwoord.

‘Vind je het niet spannend?’ vroeg Kirstie. Angus knikte schaapachtig.

‘Mijn ei is te zacht,’ zei Grompa.

Eindelijk liepen ze het pad af. Kristie ging voorop met een zakje om dingen in te doen, daarna kwam mama, die Angus’ hand vasthield, en Grompa klostte achter hen aan met een grote zak en een stuk touw om wrakhout bij elkaar te binden. De zee was nog steeds woest en de branding enorm, maar omdat het springtij was weggeëbd braken de golven nu al verder van de kust. Op het kiezelstrand was, zoals altijd, geen mens te bekennen. De enige levende wezens waren twee bonte kraaien die

pikten in iets wat net boven de vloedlijn lag. Ze vlogen op toen Kirstie aan kwam rennen.

‘Kom kijken!’ riep ze. ‘Snel!’

‘Wat zie je?’ schreeuwde mama terug.

‘Ik weet het niet. Het ziet eruit als een gigantisch haaienei!’

Angus rende zo snel als zijn korte beentjes hem konden dragen. Hij bekeek het voorwerp kritisch. De kraaien konden er niet lang in gepikt hebben, want het leek niet beschadigd.

‘Ik wist niet dat hier zulke grote haaien waren,’ zei Angus.

‘Dat kan absoluut niet van een hondshaai zijn,’ zei mama toen ze samen met Grompa op de plek aankwam. ‘Het is minstens twintig keer zo groot als een gewoon haaienei. Wat denkt u, vader? Zou het van een of ander groot dier kunnen zijn, een reuzenhaai bijvoorbeeld?’

‘Dat moet je mij niet vragen,’ zei Grompa. ‘We zijn hier trouwens om brandhout te verzamelen. Een beetje opschieten dus. Die koude wind snijdt door mijn botten.’ Hij trapte het ding weg. ‘Wat het ook is, wij hebben er niets aan,’ zei hij. Hij kloste weg met mama in zijn kielzog.

‘Het bewoog!’ riep Kirstie.

‘Nogal wiedes,’ zei Angus. ‘Grompa heeft er een schop tegen gegeven.’

‘Nee, het bewoog daarna, ná die trap – ik zag

de buitenkant, de huid, bewegen. Ik weet het bijna zeker. Het trilde een beetje.'

Angus staarde naar het enorme haaienei. 'Nu trilt het niet,' zei hij. 'Het zal wel dood zijn. Ik denk dat hij hem doodgemaakt heeft.' Hij keek op naar zijn zus en zag dat ze van streek was door die gedachte. 'Het is maar een oud vissenei,' zei hij. 'Eieren voelen niets. Die eieren die mama vanmorgen gekookt heeft, die voelden niet niks.'

'Die voelden *niets*,' zei Kirstie.

Angus zuchtte. 'Dat zei ik toch,' zei hij. 'Soms voel ik me stukken ouder dan jij.'

'Nou, dat ben je niet,' zei Kirstie nogal venijnig. 'Je bent drie jaar jonger. Hou die zak eens voor me open.' Ze boog voorover en raapte het ding op. Het was zwaar, inderdaad net zo zwaar als een goedgevulde koektrommel.

'Je gaat het toch zeker niet mee naar huis nemen?' vroeg Angus.

'Wel.'

'Waar ga je het dan bewaren?'

'In een emmer water. Voor het geval het nog leeft. Misschien komt het wel uit, je weet maar nooit.'

'Daar zal mama niet blij mee zijn.'

'Mama hoeft het niet te weten.'

'Ze zal vragen wat er in dat zakje zit.'

Kirstie dacht snel na. 'Zeewier,' zei ze toen.

‘Grompa gebruikt dat als mest voor de tuin.’
Boven op het ding gooide ze wat blaaswier.

Toen ze allemaal het pad weer op waren geklommen – Grompa luidkeels klagend over het gewicht van de bos wrakhout die hij droeg – gingen de kinderen naar de tuin: een klein lapje grond aan de beschutte kant van het witte huis boven op de rotswand. Hier kweekte hun grootvader groenten, eindeloos mopperend over de schrale grond, het onvriendelijke weer en de schadde die vogels, slakken en rupsen aan zijn planten aanrichtten.

Kirstie legde het blaaswier op zijn composthoop, vulde een grote emmer met water en duwde het enorme haaienei erin. Het was te groot om kopje-onder te gaan: twee van de vier sprietten staken boven het oppervlak uit.

‘Het is te groot,’ zei Angus.

‘Dat zie ik ook wel, dombo,’ zei Kirstie. ‘Maar zo droogt het tenminste niet meer uit.’

‘Wat maakt het uit als het toch dood is?’

‘We *weten* niet of het dood is.’

‘Nou, dat zal niet lang meer duren.’

‘Waarom niet?’

Angus zuchtte. ‘Het is toch uit de zee gekomen? Dat is kraanwater. Het heeft zout water nodig.’

‘Angus!’ riep Kirstie. Ze gaf hem een knuffel. ‘Je bent geweldig!’ zei ze.

‘Weet ik.’

Toen ze zeker wist dat haar moeder ergens anders was, haalde Kirstie de pot met zout uit de keuken en strooide er flink wat van in de emmer. Ze keek ingespannen naar de uitstekende sprietten, maar die bewogen niet. ‘Het heeft meer ruimte nodig,’ zei ze. ‘Ik weet wat! Het bad!’

De rest van die dag króóp voorbij, maar aan het eind ervan hadden ze geluk. Mama had tussen de middag, toen ze klaar was met werken, al een bad genomen. En Grompa zei nee toen ze vroegen of hij nog in bad ging; hij wilde niet in bad, te veel wassen was slecht voor je huid en het water was bovendien toch altijd te koud of te warm. Dus waren alleen de kinderen nog over. Tegen bedtijd deed mama Angus in bad en ze liet het water erin zitten voor Kirstie.

‘Hij was niet zo vuil,’ zei ze, en ze nam Angus mee naar beneden om hem op te laten drogen bij de open haard, waar Grompa naar de radio zat te luisteren (die heel hard stond, omdat hij nogal doof was) en klaagde dat het een waarde-loos programma was.

Kirstie ging snel te werk.

Eerst liet ze Angus' badwater weglopen. Toen deed ze de stop er weer in, draaide de koudwa-

terkraan open en liep op haar tenen de trap af naar de tuin. Binnen een paar minuten was ze weer in de badkamer; ze droeg het gigantische haaienei in twee handen en hield de pot zout onder een arm geklemd. Voorzichtig legde ze het zware ding in het bad, deed er – je wist maar nooit – nog wat warm water bij, kieperde de pot met zout leeg, draaide de kranen weer dicht, ging de badkamer uit en sloot de deur achter zich.

Midden in de nacht werd Kirstie wakker: ze *moest* even in de badkamer gaan kijken. Maar het ding was gewoon aan het drijven, zonder te bewegen. ‘Je bent gek,’ zei ze hardop tegen zichzelf voordat ze weer in slaap dommelde. ‘Waar-schijnlijk is het gewoon een stuk zeewier, meer niet. Het eerste wat ik morgenochtend doe, voordat iedereen wakker is, is dat ding op Grompa’s composthoop gooien.’

Heel vroeg de volgende morgen liep Kirstie zachtjes naar de badkamer. Ze had net de deurknop vastgepakt toen ze iets hoorde. Ze boog zich voorover en legde haar oor tegen het sleutelgat. Ze hoorde een zacht geplons – alsof er een visje boven het water uit sprong – en toen een piepend geluidje. Het leek wel het gepiep van een vogeltje dat uit een ei kruipt.

Kirstie deed de badkamerdeur open.